

การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษและ
การเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาโดยวิธีการสอนการโค้ชแบบผสมผสาน
ในรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานของผู้เรียนระดับปริญญาตรี

ไพบุณย์ สุขวิชิตร บาร์^{1,*}, จิตรลดา สุตติพงษ์², สุพักตรา ศรีเจริญ³

^{1,2,3}คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม

Received: 01 May 2024

Revised: 06 June 2024

Accepted: 15 June 2024

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษและการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาหลังการสอนพูดโดยใช้วิธีการสอนการโค้ชแบบผสมผสาน (Blended Coaching Instruction: BCI) ประชากร คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรีที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชา ENG111 ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน มหาวิทยาลัยศรีปทุม ชั้นปีที่ 1-4 จำนวน 3, 521 คน ซึ่งมีกลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาจาก 9 คณะ และ 3 วิทยาลัย จำนวน 171 คน จาก 4 กลุ่มเรียน โดยกลุ่มตัวอย่างมาจากการเลือกแบบเจาะจง การวิจัยเรื่องนี้เป็นการศึกษาเชิงทดลองโดยมุ่งศึกษากลุ่มตัวอย่างกลุ่มเดียว (The One-Group Pretest-Posttest Design) การเก็บรวบรวมข้อมูล ใช้ระยะเวลาในการทดลองสอนและเก็บข้อมูลจากการจัดการเรียนการสอนโดยวิธีการโค้ชแบบผสมผสาน ทั้งสิ้น 6 สัปดาห์ ประกอบด้วย 5 ขั้นตอน คือ (1) ขั้นเรียนทางออนไลน์ด้วยตัวเอง (2) ขั้นเตรียมตัว (เรียนด้วยตัวเอง) (3) ขั้นทบทวนและสอบถาม (เรียนแบบตัวต่อตัว) (4) ขั้นนำเสนอ (เรียนแบบตัวต่อตัว) และ (5) ขั้นการสะท้อนกลับ (เรียนแบบตัวต่อตัว) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบวัดความสามารถในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยการนำตนเอง สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน ผลการศึกษาพบว่า ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 โดยมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกัน ในระดับปานกลาง ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรีที่มีคะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษสูงมีการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาที่สูง และในทางกลับกันนักศึกษาที่มีการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองสูงก็จะมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษที่สูงเช่นกัน โดยงานวิจัยนี้ได้เสนอข้อแนะนำในเชิงวิชาการและการนำวิธีการสอนไปปรับใช้ในชั้นเรียน และงานวิจัยในอนาคตต่อไป

คำสำคัญ: รูปแบบการสอนโดยการโค้ชแบบผสมผสาน รูปแบบการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

* ผู้ประสานงานหลัก; อีเมล: piboon.su@spu.ac.th

A Study of Correlation between English Speaking Ability and Self-Directed Learning by Blended-Coaching Instruction in a Foundation English Course among Thai EFL Undergraduate

Piboon Sukvijit Barr^{1,*}, Jitlada Suddeepong², Supuktra Sricharean³

^{1,2,3}School of Liberal Arts, Sripatum University, Thailand

Received: 01 May 2024

Revised: 06 June 2024

Accepted: 15 June 2024

Abstract

This study intends to investigate the correlation between English-speaking ability and self-directed learning by employing Blended-Coaching Instruction (BCI). The population were 3,521 undergraduate students enrolled in the ENG111 Everyday English course at Sripatum University, ranging from the first to fourth years. Purposive sampling was used to select the sample group of 171 students, split into 4 classes, from 9 faculties and 3 colleges. This study was designed as experimental research using the one-group pretest-posttest design. As for data collection, six weeks were dedicated to educating and collecting data using the BCI technique. This instructional technique included five steps— (1) Self-paced online learning, (2) Preparation (Self-learning), (3) Review & Inquiry (face-to-face), (4) Presentation (face-to-face), and (5) Feedback (face-to-face). The research instrument was a self-directed English learning ability test. Pearson's correlation coefficient was used for data analysis. The results showed a significant difference at a .01 level of significance in the relationship between English-speaking ability and self-directed learning. Therefore, it can be concluded that EFL undergraduate students with high scores in English-speaking ability have a high level of self-directed learning, and conversely, students with high self-directed learning also have high English-speaking ability. This research proposes academic recommendations and suggestions for classroom teaching strategies and future research.

Keywords: Blended-coaching instruction (BCI), Self-directed learning, English-speaking ability

* Corresponding Author; E-mail: piboon.su@spu.ac.th

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

จากปัญหาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารของคนไทยที่มีแนวโน้มต่ำลงอย่างต่อเนื่อง ซึ่งเห็นได้จากรายงาน EF English Proficiency Index (EF EPI) มีผลการวัดระดับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ครั้งที่ 9 ของคนไทยตกลงมา 10 อันดับ จาก 64 มาอยู่ที่ลำดับ 74 ในปี 2019 ซึ่งจัดว่าอยู่ในกลุ่ม “ความสามารถทางภาษาอังกฤษต่ำมาก” แม้แต่กระทั่งในปี 2021 รายงานเดียวกันนี้ได้รายงานผลการจัดอันดับความสามารถการใช้ภาษาอังกฤษของคนไทยอยู่อันดับที่ 100 จากทั้งสิ้น 112 ประเทศ ซึ่งปัญหาหนึ่งที่สำคัญคือปัญหาการสอนที่ยังมีการสอนที่ยึดตามหลักไวยากรณ์ การแปล และท่องจำ และเน้นการวัดผลทักษะภาษาอังกฤษตามหลักไวยากรณ์ซึ่งไม่ได้ส่งเสริมให้เรียนรู้เพื่อการสื่อสาร (Bangkokbiznews, 2020) โดยการพูดภาษาอังกฤษถือว่าเป็นทักษะที่สำคัญที่ใช้สื่อสารกับคนอื่นในชีวิตประจำวัน ในสังคม และในการทำงาน ยิ่งในยุคโลกาภิวัตน์ ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่ใช้เป็นเครื่องมือในการสื่อสาร โดยทักษะการพูดเป็นทักษะยากที่สุดสำหรับผู้เรียน (Sorkeomany, 2024) นักศึกษาไทยมีความกังวลและกลัวพูดภาษาอังกฤษ เนื่องจากปัญหาหลายด้านทั้งด้านการพูด อาทิ ปัญหาทางด้านคำศัพท์ ปัญหาการพูดผิดหลักไวยากรณ์ และปัญหาการออกเสียง ซึ่งปัญหาเหล่านี้ส่งผลต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ (Riensumettharadol and Sujarinpong, 2023) จากปัญหาการเรียนการสอนนี้ ประกอบกับการจัดการเรียนการสอนในบริบทปัจจุบันที่เกิดการระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนาสายพันธุ์ใหม่ 2019 ที่ส่งผลกระทบโดยตรงต่อระบบการเรียนการสอน ทำให้ผู้เรียนและผู้สอนไม่สามารถทำการเรียนการสอนได้ปกติ จึงส่งผลกระทบต่อการฝึกและเพิ่มพูนทักษะภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพสูงสุด

ในช่วงวิกฤตดังกล่าวที่ผ่านมา รายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน ที่เปิดสอนโดยคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม ได้มีการปรับการเรียนการสอนแบบ Online เต็มรูปแบบ โดยมีการทำเนื้อหาการเรียนการสอนล่วงหน้าให้กับผู้เรียน มีการลดเวลาเรียนทฤษฎี ให้ได้ฝึกปฏิบัติในห้องเรียน Online มากขึ้น แต่อย่างไรก็ตามประสิทธิภาพการเรียนการสอนและความสามารถในการสื่อสารของนักศึกษาที่ผ่านมายังคงไม่เป็นที่น่าพอใจ ซึ่งพิจารณาได้จากเสียงสะท้อนกลับของอาจารย์ผู้สอนถึงผู้เรียนที่ไม่มีความกระตือรือร้นในการเรียน ความรับผิดชอบในการเรียน หรือหาความรู้นอกห้องเรียนเพื่อเตรียมพร้อมสำหรับการเรียนน้อยลงมาก การเรียนรู้ด้วยการนำตนเองน้อยมาก ทำให้ผลการเรียนไม่ถึงแม้ว่าจะไม่แย่งอย่างเห็นได้ชัด ซึ่งการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองนั้นมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งการใช้วิธีการสอนแบบการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองนั้นจะเป็นวิธีที่ช่วยให้ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ อาทิ คำศัพท์ หลักไวยากรณ์และความถูกต้อง การออกเสียง และความคล่องแคล่วในการพูดของนักศึกษาดีขึ้น (Azizah SBH and Susanti, 2021)

ดังนั้น จากปัญหาข้างต้นทำให้ทีมผู้สอนรายวิชาพื้นฐานภาษาอังกฤษจึงได้เล็งเห็นถึงความจำเป็นในการปรับเปลี่ยน ทดลองรูปแบบการเรียนการสอนแบบใหม่ที่เหมาะกับบริบทกับสภาวะการในปัจจุบัน และการส่งเสริมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ด้วยตนเองอย่างเต็มประสิทธิภาพ โดยใช้วิธีการสอนแบบโค้ชมาบูรณาการกับการสอนแบบผสมผสาน ซึ่งการสอนแบบโค้ชนี้ ช่วยพัฒนาเป้าหมายการเรียนรู้ของนักศึกษาผ่านกระบวนการให้การสะท้อนกลับโดยอาจารย์ผู้เป็นโค้ช ซึ่งส่งผลให้การนำเสนอโดยการพูดมีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้นอย่างมาก และยังส่งผลต่อการเรียนรู้ด้วยตัวเอง (Wolff et al., 2019) ในงานวิจัยนี้ ทีมผู้วิจัยได้ใช้รูปแบบการสอนแบบการโค้ชแบบผสมผสาน (Blended Coaching Instruction หรือ BCI) ในรายวิชา ENG111 ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน มหาวิทยาลัยศรีปทุม ซึ่งเป็นการนำร่องการสอนแบบใหม่นี้ โดยและในบทความวิจัยนี้เป็นการอธิบายต่อยอดจากการนำเสนอในที่ประชุมวิชาการระดับชาติ ครั้งที่ 17 และการประชุมวิชาการระดับนานาชาติ ครั้งที่ 7 มหาวิทยาลัยศรีปทุม ประจำปี 2565 ในหัวข้อประสิทธิภาพ

ของการเรียนโดยใช้รูปแบบการสอนโดยการโค้ชแบบผสมผสาน (BCI) ต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ และการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษา เพื่อปรับใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อผู้เรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

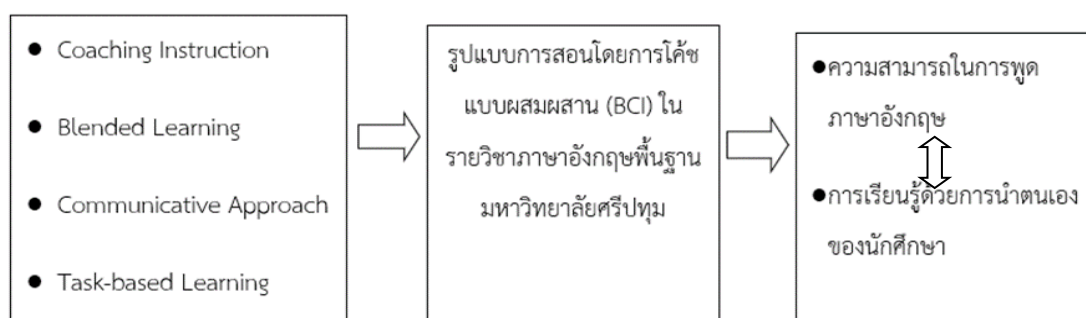
เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ และการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษา ที่ใช้รูปแบบการสอนแบบการโค้ชแบบผสมผสาน (BCI) ในรายวิชา ENG111 ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน มหาวิทยาลัยศรีปทุม เป็นอย่างไร

สมมติฐานการวิจัย

ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษา ในรายวิชา ENG111 ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

กรอบแนวคิดในการวิจัย

จากที่ทีมผู้วิจัยได้ทำการทบทวนวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนที่ทีมผู้วิจัยได้ทำการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนการสอนใหม่ที่เรียกว่า รูปแบบการสอนแบบการโค้ชแบบผสมผสาน (BCI) ซึ่งประกอบด้วยทฤษฎีที่สำคัญ 4 ทฤษฎี คือ (1) การสอนแบบโค้ชชิ่ง (Coaching Instruction) (2) การเรียนรู้แบบผสมผสาน (Blended Learning) (3) การเรียนรู้แบบนำตนเอง (Self-Directed Learning) และ (4) การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach) ซึ่งสามารถสรุปเป็นกรอบแนวคิดในการวิจัยได้ดังแผนภาพที่ 1

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

จากภาพที่ 1 นี้ รูปแบบการสอนแบบการโค้ชแบบผสมผสาน (BCI) มาจากทฤษฎี ทั้ง 4 ทฤษฎีข้างต้นที่ได้กล่าวมาแล้ว โดยทั้ง 4 ทฤษฎี นี้เป็นทฤษฎีที่มีพื้นฐานมาจากทฤษฎี Constructivist โดยทฤษฎีนี้ มีลักษณะเฉพาะที่สำคัญมากอย่างหนึ่งคือสามารถนำมาปรับใช้ได้กับการเรียนการสอนในศตวรรษที่ 21 ได้เป็นอย่างดี รวมถึงการเรียนการสอนภาษาซึ่งเป็นกระบวนการเรียนรู้ทางสังคมที่ทำให้เกิดองค์ความรู้ในลักษณะความร่วมมือกัน โดยทฤษฎี Constructivist ได้ถูกนำมาใช้ในการเรียนการสอนในยุคดิจิทัล ด้วยวิธีที่เรียกว่าการเรียนรู้แบบผสมผสาน (Blended learning) นอกจากนี้ รูปแบบการเรียนรู้ส่วนบุคคลและเป้าหมายในการบรรลุทักษะแห่งศตวรรษที่ 21 (การทำงานร่วมกัน การแก้ปัญหา ความคิดสร้างสรรค์ การควบคุมตนเอง การสร้างความรู้) ยังสนับสนุนทฤษฎี Constructivist

ได้เป็นอย่างดี (Szabo and Csepes, 2023) ทั้งนี้ งานวิจัยนี้ ได้นำ 4 ทฤษฎีมาเป็นแนวทางในการออกแบบการเรียนการสอนแบบใหม่นี้เพื่อเพิ่มพัฒนาทักษะความสามารถทางด้านการพูดภาษาอังกฤษ 5 ด้าน คือ ความคล่องแคล่ว การออกเสียง การใช้ไวยากรณ์ คำศัพท์ และเนื้อหา

วิธีดำเนินการวิจัย

แบบแผนการวิจัย

การวิจัยเรื่องนี้ออกแบบโดยมุ่งศึกษากลุ่มตัวอย่างกลุ่มเดียว (The One-Group Pretest-Posttest Design) เพื่อศึกษาความสามารถทางด้านการพูดภาษาอังกฤษ และการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง ของนักศึกษาที่เรียนในรายวิชา ENG111 ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารประจำวัน ในภาคการศึกษาที่ 2/2564 โดยใช้รูปแบบการสอนโดยการโค้ชแบบผสมผสาน (BCI) และเก็บข้อมูลเป็นเวลา 6 สัปดาห์ ตั้งแต่เดือนมีนาคม ถึงเดือนเมษายน พ.ศ. 2565

ประชากรและตัวอย่าง

ประชากร คือ นักศึกษาในระดับปริญญาตรี ที่ลงทะเบียนรายวิชา ENG 111 ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน ที่เป็นรายวิชาในกลุ่มศึกษาทั่วไป จำนวน 3,521 คน จากทั้งสิ้น 9 คณะและ 3 วิทยาลัย ดังนี้ (1) คณะดิจิทัลมีเดีย (2) คณะเทคโนโลยีสารสนเทศ (3) คณะนิติศาสตร์ (4) คณะนิเทศศาสตร์ (5) คณะบริหารธุรกิจ (6) คณะบัญชี (7) คณะวิศวกรรมศาสตร์ (8) คณะศิลปศาสตร์ (9) คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ (10) วิทยาลัยการท่องเที่ยวและการบริการ (11) วิทยาลัยการบินและคมนาคม และ (12) วิทยาลัยโลจิสติกส์และซัพพลายเชน

ตัวอย่าง คือ นักศึกษาที่ลงทะเบียนวิชา ENG 111 ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน ภาคการศึกษาที่ 2/2564 ทั้งหมด รวม 171 คน จากชั้นปีที่แตกต่างกันออกไป โดยแยกเป็นนักศึกษาจากคณะต่างๆ ทั้งสิ้น 9 คณะ และ 3 วิทยาลัย ได้มาจากการเลือกตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Selection) ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 จำนวนนักศึกษาแยกตามคณะที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชา ENG111 ภาคการศึกษา 2/2564

จำนวน	คณะ	สาขาวิชา	จำนวนนักศึกษา	%
1	การท่องเที่ยวและการบริการ	ธุรกิจการบิน	1	0.58
		การจัดการบริการธุรกิจเรือสำราญ	2	1.17
2	การบินและคมนาคม	การจัดการความปลอดภัยการบิน	2	1.17
3	ดิจิทัลมีเดีย	คอมพิวเตอร์แอนิเมชันและวิชวลเอฟเฟกต์	6	3.51
		การออกแบบกราฟิก	2	1.17
		ดิจิทัลอาร์ตส์	3	1.75
4	เทคโนโลยีสารสนเทศ	เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร	1	0.58
		วิศวกรรมคอมพิวเตอร์	1	0.58
		การออกแบบอินเทอร์แอคทีฟและเกม	1	0.58
5	นิติศาสตร์	-	1	0.58
6	นิเทศศาสตร์	ภาพยนตร์และสื่อดิจิทัล	4	2.34
		วิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์	1	0.58

ตารางที่ 1 (ต่อ)

จำนวน	คณะ	สาขาวิชา	จำนวน นักศึกษา	%
7	บริหารธุรกิจ	การจัดการธุรกิจการบิน	1	0.58
		การค้าระหว่างประเทศ	1	0.58
		การจัดการ	1	0.58
		การบริหารและการจัดการสมัยใหม่	28	16.37
8	บัญชี	-	1	0.58
9	โลจิสติกส์และซัพพลายเชน	การจัดการโลจิสติกส์และโซ่อุปทาน	7	4.09
10	วิศวกรรมศาสตร์	วิศวกรรมเครื่องกล	5	2.92
		วิศวกรรมยานยนต์สมัยใหม่	3	1.75
		วิศวกรรมโยธา	77	45.03
		วิศวกรรมไฟฟ้า	3	1.75
		วิศวกรรมยานยนต์	1	0.58
		วิศวกรรมอุตสาหการ	3	1.75
11	ศิลปศาสตร์	ภาษาจีนสื่อสารธุรกิจ	5	2.92
		ภาษาอังกฤษสื่อสารธุรกิจ	7	4.09
		ภาษาญี่ปุ่นเพื่อการสื่อสารธุรกิจ	1	0.58
12	สถาปัตยกรรมศาสตร์	สถาปัตยกรรม	2	1.17
รวม			171	100

งานวิจัยนี้ได้ทำการศึกษา โดยใช้วิธีทดลอง (Treatment) ที่ใช้รูปแบบการสอนโดยการโค้ชแบบผสมผสาน (BCI) กับนักศึกษาทั้งหมดโดยไม่มีกลุ่มควบคุม เพื่อไม่ให้เกิดการได้เปรียบเสียเปรียบ และเพื่อประโยชน์สูงสุดของผู้เรียนทุกคน ซึ่งผู้เรียนกลุ่มนี้มาจากแผนการเรียนที่แตกต่างกัน บางคณะเป็นแผนการเรียนแบบหลักสูตร ปวส. และบางคณะเป็นนักศึกษาที่มาจากแผนการเรียนเสาร์-อาทิตย์ เป็นต้น

เครื่องมือวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือเกณฑ์การประเมินความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษ ดัดแปลงมาจากเกณฑ์การประเมินนี้ได้ใช้เกณฑ์การประเมิน จากงานวิจัยเรื่อง Using Facebook and SKYPE as Social Media in an EFL conversation class (Marek and Wu, 2011) และแบบวัดสามารถในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยการนำตนเอง ดัดแปลงมาจากงานวิจัยโดย Anuphap (2017) ซึ่งเป็นเครื่องมือวิจัยได้รับการตรวจสอบคุณภาพด้านความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) จากผู้ทรงคุณวุฒิที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญมีความเชี่ยวชาญทางด้านการวัดผล ประเมินผล 1 ท่าน ด้านการสอนภาษาอังกฤษ 1 ท่าน และด้านภาษาศาสตร์ 1 ท่าน ด้วยการวิเคราะห์ค่า IOC (Index of Item-Objective Congruence) เพื่อประเมินความเหมาะสมของคำถามสัมภาษณ์กับวัตถุประสงค์ที่ต้องการวัดผลการวิเคราะห์พบว่า ได้ค่า IOC เกณฑ์การประเมินความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษ อยู่ที่ 1.00 และค่า IOC แบบวัดสามารถในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยการนำตนเอง อยู่ที่ 0.91 โดยไม่มีข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำกว่า 0.50

การเก็บรวบรวมข้อมูล

จากเครื่องมือวิจัยข้างต้นนั้นทีมผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลโดยเก็บผลคะแนนการสอบความสามารถทางด้านการพูดภาษาอังกฤษระหว่างที่สอนโดยใช้คำถามปลายเปิด ประกอบด้วยคำถามนำ (Guided question) เพื่อให้ นักศึกษาได้แสดงความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ตามหัวข้อที่นักศึกษามีส่วนในการเลือกตอบหรือให้ข้อมูล ตามที่สนใจ ทั้งนี้คำถามและเนื้อหาที่นักศึกษานำมาพูดนั้น เป็นเนื้อหาที่ตรงตามวัตถุประสงค์และคำอธิบายรายวิชา โดยมีความสอดคล้องกับเนื้อหาที่ผู้สอนได้เตรียมไว้ให้นักศึกษาได้เรียนด้วยตนเองตามด้วยเก็บผลคะแนน ความสามารถในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยการนำตนเอง โดยเกณฑ์การประเมินความสามารถทางด้านการพูด ภาษาอังกฤษนี้ วัดความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนใน 5 ด้าน คือ ความคล่องแคล่ว การออกเสียง การใช้ไวยากรณ์ คำศัพท์ และเนื้อหา โดยมีคะแนนเต็มอยู่ที่ 5 คะแนน ในแต่ละด้าน ดังตัวอย่างในตารางที่ 2

ตารางที่ 2 หัวข้อคำถามนำและแนวทางการให้ข้อมูลประกอบการสอบพูดภาษาอังกฤษ

Guided Questions	Guidelines for Answering Questions
1. Give directions from Sripatum University to one tourist attraction in Bangkok.	Guided questions: 1. What place would you recommend to tourists? Why? 2. Give directions to that place using phrases and vocabulary that you learned from the lesson (7-10 sentences or about 1 minute presentation). 3. You may use a picture or a map to make your presentation more interesting.
2. Find information about a shopping place in your neighborhood. Then share your findings with your friends.	Guided questions: 1. What is the name of the shopping place? 2. Where is it located? 3. Why is it an interesting place to shop? 4. What interesting goods or products do they have? 5. Length: 7-10 sentences or about 1 minute presentation 6. You may use a picture or a map to make your presentation more interesting.
3. Choose a picture of a person or people you like and explain how he/ she or they feel(s).	Guided questions: Who is he or she? or Who are they? Where is he or she? or Where are they? Is he or she alone or with somebody? What is he or she doing? or What are they doing? How does he or she feel? How do they feel? Length: 7-10 sentences or about 1 minute presentation You may use a picture or a map to make your presentation more interesting.

ในส่วนของแบบวัดความสามารถการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยการนำตนเอง นั้นเป็นแบบวัดความสามารถที่นักศึกษาทำการประเมินตนเองในรูปแบบของ Google form โดยนักศึกษาต้องประเมินตนเองจำนวน 3 ครั้ง หลังจาก
ที่นักศึกษาทำการเรียนรู้ในแต่ละบทเรียน จำนวนทั้งสิ้น 3 บทเรียน แบ่งออกเป็น 5 ประเด็น จำนวน 10 ข้อ โดยมี
เกณฑ์การให้คะแนนมีลักษณะเป็นผู้เรียนแบบนำตนเอง 3 ระดับ ดี พอใช้ และปรับปรุง ตามแผนภาพที่ 2

แบบประเมินความสามารถในการเรียนรู้แบบนำตนเอง
ในการเรียนวิชา ENG111 ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารประจำวัน

ชื่อ..... เลขที่.....

เกณฑ์การให้คะแนน

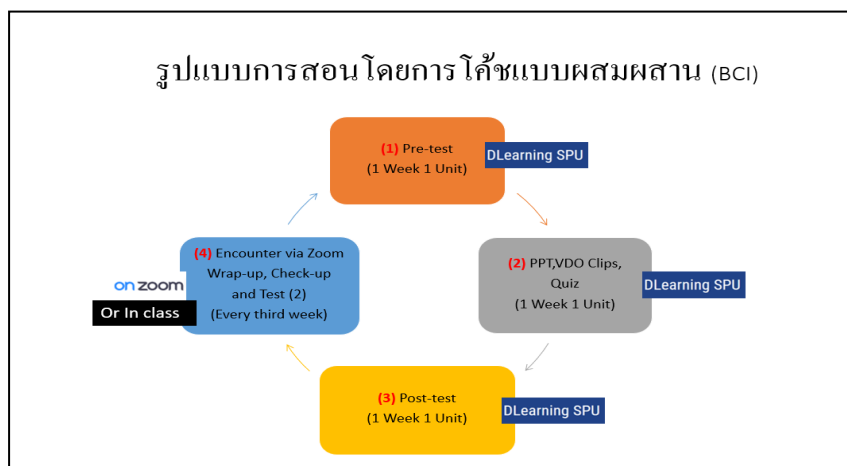
3	หมายถึง	มีลักษณะของการเป็นผู้เรียนแบบนำตนเองระดับดี
2	หมายถึง	มีลักษณะของการเป็นผู้เรียนแบบนำตนเองระดับพอใช้
1	หมายถึง	มีลักษณะของการเป็นผู้เรียนแบบนำตนเองระดับต้องปรับปรุง

ข้อที่	ลักษณะของการเป็นผู้เรียนแบบนำตนเอง	คะแนน			หมายเหตุ
		3	2	1	
การวิเคราะห์ความต้องการในการเรียน					
1.	รู้ความต้องการในการเรียนของตนเอง				
2.	รับทราบและหน้าที่ของตนเอง ว่าตัวเราเป็นใคร กำลังทำอะไร				
การกำหนดจุดมุ่งหมายในการเรียน					
3.	รู้จุดมุ่งหมายของการเรียนรายวิชา ENG111 ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารประจำวัน ในแต่ละครั้ง				
4.	มีการตั้งเป้าหมายในการเรียนเพื่อพัฒนาตนเอง				

แผนภาพที่ 2 แบบประเมินความสามารถในการเรียนรู้แบบนำตนเอง

ข้อมูลข้างต้นนี้ ได้ทำการรวบรวมระหว่างกระบวนการจัดการเรียนการสอนแบบการโค้ชแบบผสมผสาน (BCI) ที่ผู้เรียนมีการเรียนด้วยตนเองผ่านระบบ Dlearning ของมหาวิทยาลัย และเรียนรู้โดยเจอผู้สอนที่ทำหน้าที่เป็น Coach ใน Encounter session โดยมีขั้นตอน ดังนี้

1. ผู้เรียนทำข้อสอบก่อนเรียน ในระบบ Dlearning
2. ผู้เรียนเรียนรู้เนื้อหาบทเรียนที่สร้างโดยทีมผู้สอนในระบบ Dlearning ด้วยตนเอง
3. ผู้เรียนทำแบบทดสอบทักษะภาษาอังกฤษตามเนื้อหาที่เรียนในบทเรียน
4. ผู้เรียนพบผู้สอนในคาบที่เรียกว่า Encounter โดยในคาบนี้ มีขั้นตอนในการช่วยเหลือนักศึกษา ดังนี้
 - 4.1 ผู้สอนทบทวนเนื้อหาในบทเรียน
 - 4.2 ผู้สอนถาม-ตอบ นักศึกษาโดยมีข้อความ Prompt ให้นักศึกษาได้ทราบก่อนหน้าที่จะเจอกับผู้สอน
 - 4.3 ผู้สอนให้ผู้เรียนนำเสนอเนื้อหาที่ผู้สอนเลือกที่จะนำเสนอตามประเด็น/หัวข้อที่ผู้สอนได้ให้ผู้เรียนไว้ก่อนแล้วล่วงหน้า
 - 4.4 ผู้สอนให้ Feedback กับผู้เรียนเพื่อพัฒนาทักษะการพูด คำศัพท์ และไวยากรณ์กับผู้เรียนใน Encounter ครั้งต่อไป

แผนภาพที่ 3 รูปแบบการสอนโดยการโค้ชแบบผสมผสาน (BCI)

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ เพื่อสนองตอบวัตถุประสงค์ของงานวิจัยเพื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร 2 ตัวแปร คือความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษและการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง โดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's correlation coefficient)

ผลการวิจัย

เพื่อตอบคำถามการวิจัยเพื่อหาว่าความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษและการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาที่ใช้รูปแบบการสอนแบบการโค้ชแบบผสมผสาน (BCI) ในรายวิชา ENG111 ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน เป็นอย่างไรนั้น ทีมผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากการเก็บแบบวัดความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษ และแบบวัดความสามารถการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยการนำตนเอง จำนวนอย่างละ 3 ครั้ง มาทำการวิเคราะห์ ซึ่งสามารถแสดงในตารางที่ 3-5 ดังนี้

ตารางที่ 3 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน Encounter ครั้งที่ 1, 2 และ 3 ของนักศึกษา
จำนวน 115 คน ($n = 115$)

คะแนน Encounter	$\bar{X}$	S.D.	ความหมาย
ครั้งที่ 1	6.65	1.36	ปานกลาง
ครั้งที่ 2	7.54	1.12	ปานกลาง
ครั้งที่ 3	8.44	1.03	มาก
ภาพรวม	7.54	0.67	ปานกลาง

ตารางที่ 3 แสดงการให้เห็นค่าคะแนนที่มีแนวโน้มสูงขึ้นตามลำดับ โดยมีค่าเฉลี่ย Encounter ครั้งที่ 1, 2 และ 3 เป็น 6.65 (S.D. = 1.36), 7.54 (S.D. = 1.12) และ 8.44 (S.D. = 1.03) ตามลำดับ อีกทั้งมีค่าเฉลี่ยในภาพรวมเท่ากับ 7.54 ซึ่งจัดอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง แต่ข้อมูลนี้มาจากผลการวิเคราะห์จากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 115 คน จากเดิมที่ลงทะเบียนเมื่อต้นภาคการศึกษาจำนวน 171 คน ทั้งนี้เนื่องจากมีนักศึกษาบางส่วนมีการถอนรายวิชา และไม่ได้ทำการสอบความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษ ครบทั้ง 3 ครั้ง

แบบวัดความสามารถการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยการนำตนเอง นำมาใช้เก็บข้อมูล โดยมีนักศึกษาจำนวน 73 คน แสดงความคิดเห็นต่อประเด็นการเรียนรู้ด้วยตัวเอง ในจำนวน 10 หัวข้อ หลังจากที่นักศึกษาได้เข้า Encounter กับผู้สอนในแต่ละครั้ง จำนวนทั้งสิ้น 3 ครั้ง ผลการวิเคราะห์แสดงในตารางที่ 4

ตารางที่ 4 แสดงจำนวนคน, ร้อยละ, ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการเรียนรู้แบบนำตนเองของ นักศึกษาวิชา ENG 111 (n = 73)

หัวข้อ	ค่าประเมิน	จำนวนคน	ร้อยละ	$\bar{X}$	S.D.
1. นักศึกษารู้ความต้องการในการเรียนของตนเอง	Encounter 1	5	6.85	2.32	0.60
	Encounter 2	29	39.73		
	Encounter 3	39	53.42		
2. นักศึกษารับทราบและหน้าที่ของตนเอง ว่าตัวเราเป็นใคร กำลังทำอะไร	Encounter 1	2	2.74	2.53	0.56
	Encounter 2	30	41.10		
	Encounter 3	41	51.16		
3. นักศึกษารู้จุดมุ่งหมายของการเรียนรายวิชา ENG111 ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารประจำวัน ในแต่ละครั้ง	Encounter 1	3	4.11	2.55	0.58
	Encounter 2	27	36.99		
	Encounter 3	43	58.90		
4. นักศึกษามีการตั้งเป้าหมายในการเรียนเพื่อพัฒนาความรู้	Encounter 1	3	4.11	2.51	0.58
	Encounter 2	30	41.10		
	Encounter 3	40	54.79		
5. นักศึกษามีการวางแผนการเรียนในแต่ละครั้งที่เรียน	Encounter 1	4	5.48	2.36	0.59
	Encounter 2	39	53.42		
	Encounter 3	30	41.10		
6. นักศึกษารู้เนื้อหาและลำดับขั้นตอนการเรียนแต่ละครั้ง	Encounter 1	7	9.59	2.33	0.61
	Encounter 2	42	57.53		
	Encounter 3	24	32.88		
7. นักศึกษาสามารถสืบเสาะ แสวงหาความรู้จากแหล่งต่างๆ ที่หลากหลาย	Encounter 1	6	8.22	2.41	0.64
	Encounter 2	31	42.47		
	Encounter 3	36	49.31		
8. นักศึกษาสามารถเลือกวิธีการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับตนเอง	Encounter 1	5	6.85	2.37	0.61
	Encounter 2	36	49.31		
	Encounter 3	32	43.84		
9. นักศึกษานำกิจกรรมการเรียนรู้มาใช้ให้ตรงเป้าหมายที่กำหนดไว้	Encounter 1	4	5.48	2.25	0.55
	Encounter 2	47	53.38		
	Encounter 3	22	30.14		
10. นักศึกษาสามารถประเมินผลการเรียนรู้และความก้าวหน้าของตนเอง	Encounter 1	4	5.48	2.27	0.56
	Encounter 2	45	61.64		
	Encounter 3	24	32.88		
ภาพรวม				2.38	0.59

จากตารางที่ 3 และ 4 จะเห็นว่าหลังจากที่มีการจัดการเรียนการสอนแบบที่ใช้รูปแบบการสอนแบบการโค้ชแบบผสมผสาน (BCI) นักศึกษามีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้นอย่างต่อเนื่อง ซึ่งจากการจัดการเรียนการสอนรูปแบบใหม่นี้ทำให้นักศึกษาได้รับการช่วยเหลือ ชี้แนะแนวทางการพัฒนาปรับปรุงความสามารถในการพูดของนักศึกษา ทำให้เห็นเป้าหมาย ระบุบทบาทและแนวทางการเรียนและการพัฒนาภาษาอังกฤษจึงส่งผลให้ความสามารถการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยการนำตนเองนั้นสูงขึ้น ทั้งนี้ นักศึกษามีความคิดเห็นว่าการโค้ชแบบผสมผสาน (BCI) เพิ่มการเรียนรู้ด้วยการนำตัวเอง โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.38 สูงสุดในระดับมาก และมีค่าเฉลี่ย 2.55 ในหัวข้อ “นักศึกษารู้จุดมุ่งหมายของการเรียนรายวิชา ENG111 ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ในแต่ละครั้ง” รองลงมาคือ “นักศึกษารับบทบาทและหน้าที่ของตนเองว่าตัวเราเป็นใคร กำลังทำอะไร” มีค่าเฉลี่ย 2.53 ซึ่งอยู่ในระดับมากเช่นกัน ส่วนประเด็นที่นักศึกษามีความคิดเห็นเป็นอันดับสุดท้ายคือ “นักศึกษานำกิจกรรมที่เรียนรู้มาใช้ให้ตรงเป้าหมายที่กำหนดไว้” โดยมีค่าเฉลี่ย 2.25 อยู่ในระดับปานกลาง แต่ข้อมูลนี้มาจากผลการวิเคราะห์จากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 73 คน จากเดิมที่ลงทะเบียนเมื่อต้นภาคการศึกษาจำนวน 171 คน ทั้งนี้เนื่องจากมีนักศึกษาบางส่วนมีการถอนรายวิชา ไม่ได้ทำการตอบแบบวัดความสามารถในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยการนำตนเองครบทุกข้อ และไม่ตอบแบบวัดความสามารถดังกล่าวครบทั้ง 3 ครั้ง ซึ่งทีมผู้วิจัยได้นำเอาข้อมูลที่ไม่ครบถ้วน สมบูรณ์ออก

ข้อมูลที่ได้จากการเก็บจากแบบวัดความสามารถทางด้านการพูดภาษาอังกฤษ และ แบบวัดความสามารถการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยการนำตนเอง ในตารางที่ 3 และ 4 โดยในส่วนได้นำมาวิเคราะห์และแสดงในตารางที่ 5

ตารางที่ 5 แสดงผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนความสามารถด้านการพูด และคะแนนความสามารถด้านการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยการนำตนเอง

	r	Sig.	ความหมาย
ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนความสามารถด้านการพูด และคะแนนความสามารถด้านการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยการนำตนเอง	.687**	.000	มีความสัมพันธ์

*p < 0.01

ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนความสามารถด้านการพูด และคะแนนความสามารถด้านการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยการนำตนเอง โดยใช้สถิติทดสอบสหสัมพันธ์อย่างง่ายของเพียร์สัน (Pearson's product moment correlation coefficient) สามารถอธิบายผลได้ดังนี้ คือ ผลการประเมินความสามารถด้านการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยการนำตนเองยึดจากการเก็บข้อมูลครั้งที่ผู้ตอบแบบประเมินสูงสุด มีความสัมพันธ์กับคะแนนการทดสอบหลังเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งมีค่า r เท่ากับ .687 และมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกัน ในระดับปานกลาง

อภิปรายผล

จากการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องการใช้รูปแบบการสอนโดยการโค้ชแบบผสมผสาน (BCI) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษและการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษา ในรายวิชา ENG111 ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน มหาวิทยาลัยศรีปทุม โดยมีสมมติฐานว่า ความสามารถในการพูด

ภาษาอังกฤษ มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษา ในรายวิชา ENG111 ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกัน ในระดับปานกลาง ดังนั้นจากผลการใช้รูปแบบการสอนโดยการโค้ชแบบผสมผสาน (BCI) สามารถสรุปได้ว่า

1. การที่ผู้เรียนมีทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่ดีขึ้นเมื่อมีการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองที่ดี ซึ่งผลการวิจัย

มีความคล้ายคลึงสอดคล้องกับงานวิจัยของประดิษฐ์และคณะที่ทำการศึกษาวิจัย ผลสัมฤทธิ์ของการเรียนภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีล้านช้าง ที่เรียนรู้ภาษาอังกฤษ โดยใช้โปรแกรม Edusoft's English Discoveries (Puttidirok et al., 2019) พบว่า การเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองโดยใช้โปรแกรม Edusoft's English Discoveries สามารถช่วยให้ผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักศึกษาสูงขึ้น โดยนักศึกษาส่วนใหญ่ผ่านเกณฑ์ 55 คะแนนและมีผลการเรียนสูงกว่าร้อยละ 60 หรือตั้งแต่ระดับเกรด C ขึ้นไป รวมทั้งผลการทดสอบหลังการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักศึกษา โดยใช้โปรแกรม Edusoft's English Discoveries สูงกว่าผลทดสอบก่อนเรียนรู้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และยังตรงกับจุดประสงค์หลัก 3 ประการของการเรียนรู้แบบนำตนเอง คือเพื่อเพิ่มความสามารถของผู้เรียนในการตัดสินใจด้วยตนเองในการศึกษาของผู้เรียนเอง (Merriam, Caffarella, and Baumgartner, 2007)

การจัดการเรียนการสอนแบบ BCI นี้ ทำให้บทบาทและหน้าที่ของผู้สอนเปลี่ยนไปจากการให้ความรู้ผ่านการบรรยาย หรือทำกิจกรรมในห้องเรียนเป็นการให้คำปรึกษา ชี้แนะ ผลักดัน ให้ข้อมูลสะท้อนกลับเพื่อพัฒนาผู้เรียนทางด้านทักษะการพูดมากยิ่งขึ้น อีกทั้งยังทำให้ผู้เรียนมีความกล้าที่จะถามคำถาม ตอบคำถามกับผู้สอน กล้าแสดงศักยภาพของตนเองออกมา ผ่านการเจอผู้สอนและผู้เรียนด้วยกันเป็นกลุ่มย่อยเล็ก ๆ ส่งผลให้บรรยากาศในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษมีความสุขมากกว่าเดิมที่ใช้การสอนแบบอื่น ซึ่งการสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่ทำให้เกิดความสุขจะทำให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจที่จะเรียนรู้เพิ่มเติมด้วยตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ของบุคลากรสายสนับสนุน มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม โดย Puttidirok et al. (2019) และ Wangphasit (2019) ที่สนับสนุนการเรียนภาษาอังกฤษ ที่ใช้วิธีการสอนที่เน้นการสื่อสารกับผู้เรียน บรรยากาศในห้องเรียนที่เป็นมิตร มีการให้กำลังใจ และมีกิจกรรมเพื่อการสื่อสารที่ใช้ในห้องเรียน ที่เป็นสิ่งที่สร้างแรงจูงใจในการพูดและเต็มใจใช้ภาษาอังกฤษในชั้นเรียนมากยิ่งขึ้น

2. ทั้งนี้ความสัมพันธ์โดยการจัดการเรียนการสอนแบบ BCI ผ่านการเรียนรู้แบบ Hybrid ที่ผู้เรียนต้องเรียนรู้ด้วยตนเองในระบบ Online ที่มีเนื้อหาเตรียมโดยผู้สอนไว้นั้น ก่อนที่จะมาเจอกับผู้สอนในกลุ่มย่อย ช่วยทำให้ผู้เรียนต้องปรับการเรียนของตนเองแบบเชิงรุก (Proactive) เพื่อวางแผนการเรียนรู้ด้วยตนเอง เตรียมตัวหาข้อมูลตามโจทย์ที่ผู้สอนได้ให้แนวทางไว้ก่อนที่จะเจอกันให้คาบเรียนกลุ่มย่อย สิ่งนี้เองเป็นตัวกระตุ้นให้ผู้เรียนได้รู้จุดมุ่งหมายของการเรียน และรู้บทบาทและหน้าที่ของตนเอง รู้จักลำดับความสำคัญของสิ่งที่ต้องทำในชีวิต ซึ่งถือว่ามีความจำเป็นและสำคัญอย่างมาก ในการเรียนการสอนในสภาวะปัจจุบันนี้ ที่เป็น Hybrid ที่ผู้เรียนจำเป็นต้องมีความสามารถในการเรียนรู้แบบนำตนเอง สอดคล้องกับงานวิจัยอื่นที่เคยศึกษาก่อนหน้านี้ Isti'anah, 2017; Wangphasit, 2019; Tongnate, 2014; Yimyam et al., 2015; Aupet, 2018) อย่างไรก็ตามผลลัพธ์จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ดังกล่าวนี้ ยังคงต้องวิเคราะห์เชิงลึกว่าการที่นักศึกษามีความสามารถทางด้านการพูดภาษาอังกฤษมากขึ้นเกิดจากการที่นักศึกษามีการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาหรือไม่ และการที่นักศึกษามีการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองที่เพิ่มมากขึ้นนั้นส่งผลมาจากการที่นักศึกษามีความสามารถทางด้านการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น ซึ่งอาจจะทำให้นักศึกษามีแรงจูงใจ หรือมีการเสริมแรงทางบวกหรือไม่

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้

1.1 ผู้สอนควรที่จะปรับวิธีการสอน หรือนำวิธีการสอนแบบการโค้ชแบบผสมผสาน (BCI) ของงานวิจัยนี้ไปใช้เพื่อส่งเสริมความสามารถการพูดภาษาอังกฤษให้กับผู้เรียนและให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ด้วยตนเอง มีความรับผิดชอบเพิ่มมากขึ้น ยิ่งผู้เรียนได้เรียนรู้นอกห้องเรียนมากเท่าไร ภายใต้คำแนะนำและความช่วยเหลือจากผู้สอนที่สร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่เอื้อต่อการเรียนรู้ ก็จะส่งผลให้ผู้เรียนอยากที่จะเรียนรู้ด้วยตนเอง และส่งผลโดยตรงต่อการพูดภาษาอังกฤษ

1.2 สถาบันอุดมศึกษาควรที่จะส่งเสริมและสนับสนุนให้นักศึกษาเรียนรู้ด้วยตนเองมากขึ้นโดยการเตรียมสิ่งสนับสนุนการเรียนรู้ในหลากหลายช่องทางที่จะพัฒนาความสามารถทางด้านภาษาอังกฤษให้กับผู้เรียน

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการวิจัยว่ารูปแบบการจัดการเรียนการสอนแบบ Active Learning ใดบ้างที่ส่งผลต่อความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่มีความสัมพันธ์กับการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษา

2.2 ควรมีการศึกษาวิจัยความสัมพันธ์ทักษะภาษาอังกฤษอื่น เช่น การเขียน การอ่าน หรือ การฟัง ภาษาอังกฤษ ที่ส่งผลต่อเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษา และนอกจากนี้ ผู้วิจัยอาจจะศึกษาว่าความสัมพันธ์นั้นเกิดขึ้นในลักษณะใด และอย่างไร

2.3 ควรมีการศึกษาว่านอกจากการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองแล้ว ยังมีตัวแปรอะไรได้อีกบ้างที่มีความสัมพันธ์ทางบวกต่อความสามารถทางด้านภาษาอังกฤษของนักศึกษา เช่น การรับรู้ความสามารถของตนเอง

กิตติกรรมประกาศ

คณะผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณท่านอธิการบดี ท่านรองอธิการบดี ท่านคณบดีคณะศิลปศาสตรมหาวิทยาลัยศรีปทุม ที่ได้ให้การสนับสนุน ริเริ่มงานวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนการสอนในครั้งนี้ นอกจากนี้ทีมผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร. ประพนธ์ เจียรกุล ที่ได้กรุณารับเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ ที่คอยแนะนำ ปรับแก้ งานวิจัยนี้ให้สมบูรณ์มากยิ่งขึ้น รวมทั้ง ศูนย์สนับสนุนและพัฒนารการเรียนการสอน มหาวิทยาลัยศรีปทุม ที่ได้ส่งเสริมและชี้แนะการทำวิจัยและจัดการเรียนการสอน ครั้งนี้ เพื่อให้เป็นต้นแบบในการจัดการเรียนการสอนในสาขาวิชาอื่นๆ ของคณะศิลปศาสตร์และมหาวิทยาลัยศรีปทุม ต่อไป

เอกสารอ้างอิง

- Anuphap, K. (2017). *Self-Directed Learning for Learning Development in Computer Subject of Prathomsuksa 4 Student*. Thesis of the Degree of Master of Education in Curriculum and Instruction. Nonthaburi: College of Education Science, Dhurakij Pundit University. (in Thai)
- Azizah SBH, R. T., and Susanti, A. (2021). The correlation between students' speaking skills and self-directed learning in virtual English community. *Paramasastra: Jurnal Ilmiah Bahasa Sastra Dan Pembelajarannya*, 8(2), 146–163.

- Aupet, A. (2018). Effects of collaborative blended learning in group work ability career and technology 4 subject for Mathayomsuksa 5 students. *Veridian E-Journal Silpakorn University*, 11(3), 3068-3080.
- Bangkokbiznews. (2020). "Solving the problem of 'English' skills, why do Thai people 'lose' over and over again?" *Bangkokbiznews*. [Online]. Retrieved 6 February 2020, from: <https://www.bangkokbiznews.com/social/865234> (in Thai)
- Isti'anah, A. (2017). The effect of Blended Learning to the students' achievement in Grammar Class. *IJEE (Indonesian Journal of English Education)*, 4(1), 16-30.
- Marek, M. W., & Wu, W. (2011). Using Facebook and SKYPE as social media in an EFL conversation class. *The Proceedings of the 28th International Conference on Teaching and Learning in the ROC, National Taichung University of Education, Taichung, Taiwan*.
- Merriam, S. B., Caffarella, R. S., and Baumgartner, L. M. (2007). *Learning in Adulthood: A comprehensive guide*. 3rd ed. San Francisco, CA: John Wiley & Sons.
- Niramitchainont, P. (2012). Psychosocial factors related to self-directed learning of Srinakharinwirot University Students. *The Periodical of Behavioral Science*, 12(1), 129-141. (in Thai)
- Puttidirok, A., & et al. (2019). Development English speaking skill by using training communicative language teaching (CLT) for supporting staff at Rajabhat Maha Sarakham University. *Rajabhat Maha Sarakham University Journal*, 13(3), 231-240. (in Thai)
- Riensumettharadol, M.R. and Sujarinpong, P. (2023). English-Speaking Problems and Solutions: A Case Study of Thai EFL Interns in Hospitality and Tourism Industry. *Journal of Studies in the Field of Humanities*, 30(1), 208-226.
- Sorkeomany, B. (2024). Promoting Students' Speaking Proficiency through Communicative Activities: Case Study of Department of English, Faculty of Education, Champasack University. *Souphanouvong University Journal of Multidisciplinary Research and Development*, 10(1), 51-62.
- Srinonyang, P., & et al. (2018). English achievement of self-directed learning through Edusoft's English Discoveries. *Journal of Srilanchang Review*, 4(1), 47-63. (in Thai)
- Szabo, F. & Csepes, I. (2023). Constructivism in language pedagogy. *Hungarian Educational Research Journal*, 13(3), 405-417.
- Tongnate, K. (2014). *The Development of Learning Model of Blended Learning Online*. (Research Report). Maha Sarakham University: Rajabhat Maha Sarakham University.
- Wangphasit, L. (2019). A development of coaching model to enhance English communication skill of education students' Srinakharinwirot University. *Journal of Education and Innovation*, 21(1), 183-195. (in Thai)

- Wolff, M., and et al. (2019). Coaching to improve self-directed learning. *The Clinical Teacher*, 17, doi: 10.1111/tct.13109.
- Yimyam, S., and et al. (2015). Developing on Blended Learning for developing the 21st century learning skills. *Nursing Journal CMU*, 42, 129–140.